

VENÄJÄN MAATALOUSTYÖLÄISTEN LIITON PERUSTAMISEN VÄLTTÄMÄTTÖMYYDESTÄ

ENSIMMÄINEN ARTIKKELI

Pietarissa nyt koolla olevan yleisvenäläisen ammattiliittokongressin⁴⁴ ratkaistavaksi on asetettava eräs erittäin tärkeä kysymys. Se on kysymys yleisvenäläisen *maataloustyöläisten* liiton perustamisesta.

Venäjän kaikki luokat järjestäytyvät. Eniten riistetty, kaikkein köyhimmissä oloissa elävä, kaikkein hajanaisin ja poljetuin luokka, Venäjän maatalouden palkkatyöläisten luokka on jäänyt ikään kuin unohduksiin. Eräillä ei-venäläisillä reuna-alueilla, esim. Lätinmaalla on olemassa maatalouden palkkatyöläisten järjestöjä. Isovenäläisten ja ukrainalaisten kuvernementtien valtaosassa ei maatalousproletariaatin luokkajärjestöjä ole.

Venäjän proletaarien etujoukko — teollisuustyöläisten ammattiliittojen — suuri ja ehdoton velvollisuus on tulla avuksi veljilleen, maataloustyöläisille. Maataloustyöväen järjestäytyminen kohtaa suunnattomia vaikeuksia — se on ilmeistä, ja samaa todistaa kaikkien kapitalististen maiden kokemus.

Sitä välttämättömämpää on ryhtyä mitä pikimmin ja mitä tarmokkaimmin käyttämään hyväksi Venäjällä vallitsevaa poliittista vapautta ja perustaa viipymättä yleisvenäläinen maataloustyöläisten liitto. Nimenomaan ammattiliittojen kongressi voi tehdä ja on velvollinen tekemään sen. Nimenomaan kokeneimmat, kehittyneimmät, tietoisimmat proletariaatin edustajat, jotka ovat nyt kokoontuneet kongressiin, voivat ja ovat velvolliset esittämään kutsun maataloustyöläisille, kutsumaan heitä luokseen, itsenäisesti järjestäytyvien proletaarien riveihin, heidän ammattiyhdistystensä riveihin. Nimenomaan tehtaitten palkkatyöläiset

ovat velvollisia tekemään aloitteen, käyttämään hyväksi pitkin Venäjää siroteltuja ammattiliittojen soluja, ryhmiä ja osastoja herättääkseen maataloustyöläiset itsenäiseen elämään, ottamaan toimeliaasti osaa taisteluun asemansa parantamiseksi, puoltamaan luokkaetujaan.

Monista ehkä tuntuu — ja tällä haavaa sellainen mielihäily lienee vallitsevanakin, — että ajankohta ei ole sopiva maataloustyöläisten ammattiliiton perustamiselle juuri nyt, kun talonpoikaisto järjestäytyy kaikkialla Venäjällä, julistaen maan yksityisomistuksen lakkauttamista ja maan „tasasuhteista” käyttöä.

Asia on juuri päinvastoin. Nimenomaan tällaisena aikana se on erityisen ajankohtainen ja kiireellinen toimenpide. Niillä, jotka ovat omaksuneet proletaarisen luokkanäkökannan, ei voi olla epäilystä sen teesin paikkansapitävyydestä, jonka menshevikit hyväksyivät bolshevikien aloitteesta Venäjän sos.-dem. työväenpuolueen Tukholman edustajakokouksessa vuonna 1906 ja joka on siitä lähtien kuulunut VSDTP:n ohjelmaan. Tämä teesi kuuluu näin:

„Puolue asettaa *kaikissa* tapauksissa ja demokraattisten agraariuudistusten *kaikissa* vaiheissa tehtäväkseen pyrkiä *sitkeästi maaseudun proletariaatin itsenäiseen luokkakantaan* järjestämiseen, selittää sille, että sen ja talonpoikaistorvariston edut ovat sovittamattoman vastakkaiset, varoittaa maaseudun proletariaattia mieltymästä pientaloustaloustalouteen, joka tavarantuotannon vallitessa ei pysty milloinkaan hävittämään joukkojen kurjuutta, ja vihdoin osoittaa välttämättömäksi täydellisen sosialistisen kumouksen, joka on ainoa keino kaikkinaisen kurjuuden ja kaikkinaisen riiston hävittämiseksi”.

Ei ole yhtäkään valveutunutta työläistä, ei yhtäkään ammattiliiton jäsentä, joka ei tunnustaisi näitä teesejä oikeiksi. Niiden toteuttaminen käytännössä, mikäli asia koskee *maatalousproletariaatin itsenäistä luokkakantaista järjestämistä*, on nimenomaan ammattiliittojen tehtävä.

Toivomme, että juuri vallankumouksellisena aikana, kun työtätekevät joukot yleensä ja erikoisesti työläiset pyrkivät aktiiviseen toimintaan, raivaamaan itselleen tietä, ettei elämän uudelleen järjestäminen tapahtuisi ilman sitä, että työläiset itse ratkaisevat itsenäisesti työsuhteita koskevat kysymykset, — että juuri tällaisena aikana ammattiliitot eivät sulkeudu ahtaiden ammattikuntaetujen puitteisiin, eivät unohda heikompiä veljiään, maataloustyöläisiä, vaan

tulevat kaikella tarmollaan heidän avukseen perustamalla Venäjän maataloustyöläisten liiton.

Seuraavassa artikkelissa yritämme hahmotella eräitä siihen tähtääviä käytännöllisiä toimenpiteitä.

TOINEN ARTIKKELI

Edellisessä artikkelissa tarkastelimme Venäjän maataloustyöläisten liittoa koskevan kysymyksen periaatteellista merkitystä. Nyt kajoamme muutamiin tämän kysymyksen käytännöllisiin puoliin.

Venäjän maataloustyöläisten liittoon pitäisi kuulua kaikkien, jotka enimmäkseen tai pääasiallisesti *tai vaikkapa vain osittain* tekevät palkkatyötä maataloudellisissa tuotantolaitoksissa.

Kokemus on osoittava, käykö tarpeelliseksi jakaa tällaiset liitot varsinaisten maataloustyöläisten liittoihin ja vain osittain palkkatyötä tekevien työläisten liittoihin. Tällä seikalla ei ole ainakaan oleellista merkitystä. Oleellista on se, että *kaikkien* työvoimaansa myyvien tärkeimmät luokkadut ovat samanlaatuiset ja että on aivan välttämätöntä liittää yhteen *kaikki* ne, jotka hankkivat vaikkapa osan toimeentulostaan palkkautumalla työhön „vieraille ihmisille”.

Tuhannet ja miljoonat siteet yhdistävät kaupunkien, tehtaisten palkkatyöläisiä maaseudun palkkatyöläisiin. Edellisten kehotus jälkimmäisille ei voi jäädä tuloksettomaksi. Mutta asia ei saa rajoittua pelkkään kehotukseen. Kaupunkien työläisillä on paljon enemmän kokemusta, tietoja, varoja ja voimia. On suoranaisesti *annettava osa näistä voimista* sitä varten, että voitaisiin *auttaa* maaseudun työläisiä *nousemaan*.

Pitää määrätä yksi päivä, jona ansaittu palkka kaikkien järjestäytyneiden työläisten tulee antaa koko tämän kaupunkien ja maaseudun palkkatyöläisten yhteenliittämistoiminnan kehittämiseen ja lujittamiseen. Käytettäköön määrätty osa tästä summasta yksinomaan kaupunkilaistyöläisiltä tulevana apuna maatyöläisten yhdistämiseen luokkapohjalla. Kustannettakoon tästä rahastosta eniten suosittujen lentolehtisten painattaminen, maatyöläisten oman, alussa vaikka vain kerran viikossa ilmestyvän sanomalehden julkaiseminen, vaikkapa vähälukuisen agitaattori-

ja järjestäjäryhmän lähettäminen maaseudulle, *perustamaan viipymättä* eri paikkakunnille maatalouden palkkatyöläisten liittoja.

Vain tällaisten liittojen oma kokemus auttaa löytämään oikean tien toiminnan kehittämiseksi edelleen. Kunkin tällaisen liiton ensimmäisenä tehtävänä tulee olla niiden aseman parantaminen, jotka myyvät työvoimaansa maatalousyrityksille, korkeampien palkkojen, parempien asunto- ja ravinto-olojen y.m. parannusten hankkiminen.

On julistettava mitä päättäväisin taistelu sitä harhaluuloa vastaan, että tuleva maan yksityisomistuksen lakkauttaminen muka voi „antaa maata” jokaiselle batrakille ja päiväläiselle, hävittää juuria myöten palkkatyön käytön maanviljelyksessä. Se on harhaluulo, äärettömän vahingollinen harhaluulo. Maan yksityisomistuksen lakkauttaminen on valtava ja ehdottomasti edistysellinen, ehdottomasti taloudellisen kehityksen etujen ja proletariaatin etujen mukainen uudistus, jota jokainen palkkatyöläinen kannattaa kaikesta sydämestään ja kaikin voimin, mutta joka ei vielä suinkaan tee loppua palkkatyöstä.

Maa ei kelpaa syötäväksi. Maata ei voida viljellä ilman karjaa, työvälineitä, siemeniä, ilman ruokavaroja, ilman rahaa. Olisi paha erehdys, anteeksiantamatonta naiiviutta luottaa „lupauksiin”, olipa niiden antaja kuka tahansa, lupauksiin, että maaseudun palkkatyöläisiä „autetaan” hankkimaan karjaa, työvälineitä y.m.s.

Perusohje, kaiken ammattiyhdistysliikkeen ensimmäinen käsky kuuluu: älä luota „valtioon”, luota vain *oman luokkasi voimaan*. Valtio on vallassa olevan luokan järjestö.

Älä luota lupauksiin, luota vain oman luokkasi yhteenliittyneisyyden ja valvutuneisuuden voimaan!

Sen vuoksi ei maataloustyöläisten ammattiliiton tehtäväksi ole asetettava ainoastaan taistelua työläisten aseman parantamiseksi yleensä, vaan myös erityisesti *heidän luokkaetujensa puoltaminen* edessäolevan suuren maauudistuksen tapahtuessa.

„Työvoima on luovutettava volostikomiteoiden käytettäväksi”, näin järkeilevät useasti talonpojat ja eserrät. Maatalouden palkkatyöläisten luokan katsantokanta on juuri päinvastainen: volostikomiteat on alistettava „työvoiman” käytettäväksi! Isäntämiesten asenne ja palkkatyöläisten

asenne tulevat tällaisen vastakkain asettelun avulla täysin selvästi ilmi.

„Maa koko kansalle”. Se on oikein. *Mutta kansa jakautuu luokkiin.* Jokainen työläinen tietää, näkee, tuntee, kokee tämän tosiasian, jota porvaristo tahallisesti hämää ja jonka *pikkuporvaristo alituisesti unohtaa.*

Yksinäisiä köyhiä ei kukaan auta. Mikään „valtio” ei auta maaseudun palkkatyöläistä, batrakkia, päiväläistä, köyhää talonpoikaa, puoliproletaaria, *ellei hän itse auta itseään.* Ensimmäinen askel sitä varten on maaseutuproletariaatin itsenäinen luokkajärjestö.

Toivokaamme, että yleisvenäläinen ammattiliittokongressi käy käsiksi tähän asiaan mitä suurimmalla tarmolla, kajauttaa kutsun yli koko Venäjän, ojentaa auttavan käden, proletaarien järjestyneen etujoukon väkevän käden maaseudun proletaareille.

„Pravda” №№ 90 ja 91;
heinäkuun 7 (kesäkuun 24)
ja heinäkuun 8 (kesäkuun 25) pnä 1917
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan